

စေတနာ့အခွင့်အရေး
စေတနာ့အခွင့်အရေး
စေတနာ့အခွင့်အရေး
စေတနာ့အခွင့်အရေး
စေတနာ့အခွင့်အရေး
စေတနာ့အခွင့်အရေး

ကျွမ်းကျင်စွာပြုလုပ်ထားသော

အခွင့်အရေး

အဖြူရောင်မှတ်တမ်း

ဘာကိုမှ ပြောစရာမရှိတော့ သူတစ်ယောက်အဖို့ ညရဲ့ နက်မှောင်ခြောက်သွေ့မှုမှာ စာအုပ်တစ် အုပ်ထဲ ဟိုရေးသည် ရေး လျှောက်ရေးနေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တရ အပိုင်းအစတချို့ပါ။ ဒီလိုညဉ့်နက်ထဲမှာ သူမတစ်ယောက်ကြယ်တွေကို ငေးကြည့်အားကျနေမှာ လား။ ဂစ်တာကို တိုးတိုးလေးထိုင်တီးနေ သလား။ ပင်ပန်းပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိမ်မောကျနေမှာ လား။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ များ တယ်လီ ဖုန်းပြောနေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ခဲပြားတွေကို မီးရှို့တမ်း ကစားနေမလား။ အားလုံးဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။

ညတွေကို အိပ်ပစ်ရမှာ နှမြောတတ်တဲ့ သူမဟာ ကျွန်တော့် အိပ်မက်တွေကို လှပခမ်းနားစေခဲ့ ဖူးတယ်။ လူ့ဘဝကို ဒီထက်မက ကျွန်တော်တပ်မက်နေမိတာလည်း သူမနှုတ်ခမ်းဆီက လိမ္မော်ရနံ့ လေးတွေကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့ ။ အချိန်ကာလဟာ အကောင်းဆုံးဆေးဆီပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်အတွက်တော့ သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ထဲက သုညကြွင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ပါ အရေးအသားများ ဟာ ရက်စက်သော ဝေးကွာခြင်းအကြောင်း ပြောရန်မဟုတ် ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားလုံးအနုပညာကိုသူမနဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်တွေဆီ လက်ဆောင်ပေးခြင်း သက် သက်

ပါပဲ။ ရည်ညွှန်းလိုတာက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အားလုံး ရနိုင်ကြပါ
စေ။။

ဝေမှူးသွင်

*

အခန်း (၁)

ထိုနေ့နံနက်က သစ်ရွက်အစိမ်းလေးတစ်ရွက်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသမျှ သစ်ရွက်ကြွေများအားလုံးသည် ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့ သွားမှ သာ ကြွေကျသည် ချည်း ဖြစ်၏။ (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့်လည်း ကြွေကျတတ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် အခုလို သစ်ရွက်အစိမ်းလေးတစ်ရွက် အလိုလို ကြွေကျလာခြင်း ကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြနေမိသည်။

အင်းပေါ့လေ... ငါမမြင်ရနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တော့ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဟု သာ လွယ်လွယ်ကူကူ မှတ် ထားလိုက်ပါသည်။ ထို သစ်ရွက်ကလေး၏ အရောင်သည် အစိမ်းရင့်ရင့်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် က သစ်ရွက်လေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ သစ်ရွက်ကလေးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သစ်ရွက်အကြောလေးတွေက ညင်သာစွာ စိမ်းစိုနေလေသည်။ ကျွန်တော်က သစ် ရွက်လေးကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းသည် နံနက် နှင်းမကွဲသေးဘဲ အဆောက်အအုံဟောင်းများ နှင့် ခိုများ အစာစားနေပုံရှုခင်းသည် စွဲမက်ဖွယ် ဖြစ်ပါ

သည် ။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ အဖြူရောင်ဆလွန်းကား တစ်စီး သည် ဗိုလ်
အောင်ကျော်လမ်းအတိုင်း အပေါ်ဘလောက်မှ မောင်းနှင်လာ၏။ ကြည့်
နေရင်းမှာ ပင် ထို ကားသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်ပါ
သည် ။ နောက်. . . ကားမှန်တစ်ချပ်က လျော့ခနဲ ကျသွားပြီး ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်လာသည် ။

“ဟေ့. . . စာတိုက်ကြီးက ဘယ်နားမှာ လဲဟင်”

“ဆက်သွားဦး၊ ဟိုမှာ တွေ့လား လမ်းထောင့်မှာ အနီရောင်ကြီး”

“ဟုတ်. . . Thanks နော်”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ
မိသွားပြီး သူမကို လှမ်း တားလိုက်သည် ။

“နေဦး၊ နေဦး. . . ”

သူမက ကားကို ဆက်မောင်းဖို့ ဟန်ပြင်နေရာမှ ရပ်သွားပြန်သည် ။

“ဘာလဲ”

“ဪ. . . ဒီအချိန် စာတိုက်ကြီး ဖွင့်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုးနာရီမှ ဖွ
င့်မှာ ။ အခုမှ ရှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟယ်. . . ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါဆို အချိန်က တစ်နာရီလောက် လိုသေးတယ်
။ ညီမက ကိုးနာရီမထိုး ခင် အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မှာ ။ အခု အဖေမသိ
အောင် ကားခိုးလာရတာ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးပြီးသား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကဲ့သို့
နှစ်လိုစွာ စကားတွေ ပြောနေသဖြင့် အံ့ဩရပြန်သည် ။ သူမက
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ စာတိုက်ဖွင့်တဲ့ အထိ ကျွန်မစောင့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါဆို အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အ နည်းဆုံး ကိုးနာရီခွဲနေပြီ။ အဆူခံရမှာ ပဲ၊ ခက်လိုက်တာနော်”

ကျွန်တော့်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ သူမကို အကြံဝင်ပေးမိသည် ။

“ဒီလိုဆို နောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပေါ့”

“ဪ... မရလို့ ပေါ့ရှင်။ အခုဟာက အရေးလည်း ကြီးလို့ ”

ဆောင်း၏ အကြွင်းအကျန်များက တိုက်ခတ်လိုက်သော လေထဲမှာ ဝေ့ခနဲ ပါလာ၏။ သူမက ချမ်းစိမ့်သွားဟန်ဖြင့် ပခုံးကို တွန့်ပစ်လိုက်သည် ။ နောက်တော့ သူမသည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိ သွားပုံ ပေါ်သည် ။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

သူမစကားက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်နည်းနည်း ကြောင်သွားပါသည် ။ ထိုအခါ သူမက ပြုံးကာရှင်းပြ၏။

“သူက ကျွန်မကိုယ်စား စာတိုက်ဖွင့်တဲ့ အခါ အမြန်ချောပို့နဲ့ စာတစ်စောင်ထည့်ပေးပါလား”

“မင်းပြောတော့ အရေးကြီးတယ်ဆို၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ က သိမှ မသိတာ။ ငါ့ကို ယုံလို့ လား”

“ယုံတယ်...”

ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများ နှင့် ဆုံသွားသောအခါ ထိုမျက်လုံးများအား ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရ၏။ ဒီကောင်မလေးကို ငါ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်။

“ဖြေဦးလေ...၊ ရှင် ကျွန်မကို ကူညီမှာ လား”

ကျွန်တော်က သူမမေးခွန်းဆိုမှာ ယောင်ရမ်းပြီးခေါင်းညိတ်ပြမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ သူ မ ဝမ်းသာသွားသည် ။ ကားထဲမှ အညိုရောင် စာအိတ်တစ်ခုကို လှမ်းယူကာ သူမက ကျွန်တော့်လက် ထဲကို ထည့်လိုက်ပါသည် ။ ပြီးတော့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးနဲ့ အမြန်ချောမွှေခ အတွက် ပိုက်ဆံပေးရန် သူမက ကားထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ရှာဟန်တူ၏။ သုံးမိနစ်လောက်ကားထဲမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ လုပ်ပြီးသွားတော့ ပြန်ဆင်းလာ၏။

“အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံလည်း ပါမလာဘူး။ အဲဒါ ရှင်ပဲစိုက်ထားပေးပါနော်”

ကျွန်တော့်မှာ သဘောကျလွန်း၍ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ပြန်ပေးမှာ လား”

“ပေးချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက အပြင်သိပ်ထွက်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကြောင့် အရမ်းတော့ မျှော်လင့်မထားနဲ့ ပေါ့။ ကံကြုံလို့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါ၊ ကျွန်မမှာ လည်း ပိုက်ဆံပါတဲ့ အခါ ပြန်ပေး မှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ စကားပြောပုံက အချိုးမပြေလိုက်တာ။

တစ်ချိန်ထဲမှာ ပင် ကျွန်တော်က သူမ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ချစ်စရာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုမှာ အငိုက်မိသွားပါသည် ။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာ၏ ။ ကူလည်း ကူညီချင်မိ၏။

“အိုကေလေ၊ ကျွန်တော်ပဲ ပိုက်ဆံစိုက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော်၊ ပိုက်ဆံအိတ်က သေချာယူလာတာ၊ အခုဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ အံ့ ဩတာပဲ သိလား”

ကျွန်တော်က သူမကို ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ ‘အံ့ဩတာပဲ’ဆို သည့် သူမ၏ ထူးခြားသော အပြောအဆိုကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ။ ဖေဖော်ဝါရီနံနက်ခင်းသည် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စရာကောင်းနေ၏။

“အခုလို ကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ပြန်ရတာ နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ ”

“ဘယ်အထိ ပြန်ရမှာ လဲ”

“သင်္ကန်းကျွန်း၊ ဝေဇ္ဇာရာအိမ်ရာ”

“ဝေးတယ်နော်... သွား သွား၊ နောက်ကျနေဦးမယ်”

သူမက ပြုံးပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်သွားပါသည်။ ။ နောက် ကားစက်နှိုးသည်။ ။ ကားပြတင်းမှ သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက် ထွက်လာသည်။ ။ မှတ်မှတ်ရရ သူမ၏ ညာဘက်လက်ခလယ်တွင် ကျောက်စိမ်း လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားတာ မြင်ရပါသည်။ ။

“တုတ်... ”

သူမ၏ ကားသည် ဘီးလိမ့်စပြုနေပြီ။

“ခဏ... ”

သူမက အံ့ဩသလို ကြည့်၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ထိုအခါ သူမက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ချင်ရိပ်သန်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စက္ကန့်တော်တော် ကြာ ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မေးခွန်းအတွက် အဖြေပေးပါသည်။ ။

“ပုံပုံ...”

ဖြေပြီး သူမက ကားကိုမောင်းထွက်သွား၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းဆုံးတော့ သူမ၏ ကားသည် ကမ်းနားလမ်းဘက်ကို ကွေ့ကာ ပျောက်ဆုံးသွား ပါသည် ။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပဟေဠိတစ်ခုလို ခပ်ရှည်ရှည်အညိုရောင် စာအိတ်တစ်အိတ်။

စာအိတ်ပေါ်တွင် ကိုသီဟဆိုသော အမည်နှင့်လိပ်စာတစ်ခုကို ရေးထား၏။ နောက်ဘက် ပေးပို့သူ၏ နေရာတွင် တော့ သူမ၏ အမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော P.P ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှစ်လုံး တည်း ရေးထားပါသည် ။ လိပ်စာကတော့ စောစောတုန်း သူမပြောသွားသော ဝေဇ္ဇာရာအိမ်ရာ၏ လိပ်စာဖြစ်နေသည် ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိ မှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ခေါင်းကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် စောစောတုန်းက ကျွန်တော်လွင့်ပစ် ထားသော သစ်ရွက်လေးကို တွေ့ရ၏။ သစ်ရွက်လေးကို ပြန်ကောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကတ္တရာ လမ်းမ နှင့် ကားဘီး၏ ဖိကြိတ်မှုကြောင့် သစ်ရွက်အကြောလေးတွေက ကြေမွဒဏ်ရာရနေသည် ။ ဒီ သစ်ရွက်လေးသည် သူမ၏ ကားဘီးနှင့် အကြိတ်ခံသွားရခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက်ကလေးကို ထပ်မလွင့်ပစ်တော့ဘဲ သူမပေးသွားသော စာအိတ်အ ညိုရောင်လေးနှင့်အတူ ကိုင်ထားရင်း ကမ်းနားလမ်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ဆောင်း၏ နှင်းအမှုန်အစများ သည် နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပြိုကွဲစပြု လာပြီ။ လမ်းများ ပေါ်

တွင် ဘတ်စ်ကား များ ၊ ဌာနဆိုင်ရာ ကားများ နှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားများ အားလုံးသည် ရောထွေးစွာ မောင်းနှင်သွားကြ သည် ။ အချိန်တွေက တလွင့်လွင့်ကုန်ဆုံးနေကြ၏။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီထိုးပြီ။ ကျွန်တော်သည် စာတိုက်ကြီးထဲဝင်ပြီး သူမ၏ အ ညှိရောင်စာအိတ်အတွက် မှတ်ပုံတင် လုပ်၊ ငွေသွင်းရသည် ။ နောက်. . . စာတိုက်မှ ပြန်ပေးလိုက် သော ဖြတ်ပိုင်းလေးကိုယူပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ဒဏ်ရာရနေသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်၊ စာတိုက်မှတ်ပုံတင်ဌာနမှ ဖြတ် ပိုင်းတစ်ခုနှင့် သူမထားရစ်ခဲ့သည့် အလွမ်းသေးသေးလေးတစ်ခု ရှိပါသည် ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကြားမှာ ထိုဖြတ်ပိုင်းလေးနှင့် သစ်ရွက် လေးကို ညှပ်ထားလိုက်၏။ ထိုအရသာလေးကို ကျွန်တော်က နူးညံ့စွာခံစားရပါသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပျော်သည် ။ မသေချာသော်လည်း သူမနှင့် နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ရ ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သည် ။ ဆောင်းသည် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ နွေးထွေးစွာပုန်းခိုနေ၏။

ကျွန်တော်က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ နေ့စွဲနှင့် အချိန်ကို ရေးမှတ်လိုက်ပါသည် ။

ဖေဖော်ဝါရီ (၁) ရက်

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

နံနက် ရှစ်နာရီ ခြောက်မိနစ်။

